

Izsó Zita

A másik ajtó

Azt hitték, csak szimulál,
nincs is semmi baja,
pedig több napja esett az eső,
mintha már nyálazta volna az ujját az ég,
hogymint átlapozzon az élete felett.
A legkisebb gyerek talált rá.
Teljesen kétségbeesett, de egyedül nem tudott sírni,
olyan volt a fájdalom,
mint egy legalább két hangszerre írt fantázia.
Pedig most azonnal meg kell ölni a jövőre vonatkozó terveket,
mint a hátsó kertben a tyúkokat,
mielőtt a közeli erdő róka megérezné a gazda halálát
és magukkal ragadnák mindegyiket.
A baromfiketrecek mögött
egy háromkerekű bicikli gurul le a domboldalon,
tehetetlen dühében a gyerek lökte le.
Egyre gyorsul, mint az évek előrehaladtával az élete.
De ő ezt nem látja. Mert már ott áll,
ahol nem egyetlen fényes alagút lesz majd előtte,
ahogy annyian hiszik,
hanem váratlanul nyílik majd meg több ezer ajtó,
akár egy hosszan tartó, képzelt betegség sebei.

Vérmérgezés

Az előtérben hallottuk,
hogymint magában beszél.
Amikor beléptünk hozzá, elhallgatott,
visszabújtak a szájába a szavak,
mint a padló repedéseibe a bogarak.

A férje mindig kérte, ne beszéljen vele csúnyán,
de ő azzal védekezett, hogy a visszanyelt szavak
szétmarják a nyelőcsövet, mint a sósav.

A fiai körülugrálják.
Azt mondják, már egy ideje nem beszél.
De én tudom, hogy olyan, mint egy háborúba küldött anyahajó,
tőle indul minden
a veszekedések során az ő szavait ismétlik
és hozzá mennek vissza utánpótlásért,
ha már nem jut eszükbe semmi.

Műanyagszennyezés

Az lett a büntetése,
hogy összeszedje a műanyag szatyrokat az utcán.
Viccből a fejére húzza az egyik zacskót,
de nem a halálra gondol, hogy meddig lenne így elég a levegője,
hanem arra, hogy hányszor születhetne újjá,
hány újszülött tüdejét tölthetné meg első felsírásakor
a zacskóba szorult levegő.

Zacskóval a fején le nem bomló bűneire gondol.
Amik a legtovább megmaradnak belőle,
mint a halottakon a cipő gumi talpa,
amivel túl messzire jutottak,
oda, ahonnan talán már nincs visszaút.

Eszébe jut az apja.
Nem is ismerte, de tudja, mit tett.
Ezek a bűnök mélyen megmaradtak benne,
mint a szétroncsolódott műanyagkupakok és szatyrok darabjai
annak a halott madárfiókának a testében,
ami soha nem is találkozott az emberrel.

BUDAHÁZI TIBOR: Kiállítási enteriőr

